

Arbó, Sagarra i l'illa de Buda

Josep Maria de Sagarra va morir el 1961, i precisament l'Ateneu Barcelonès va considerar que per la bona amistat que l'unia amb Sebastià Juan Arbó fora aquest el que inaugurés el curs 61-62 de la prestigiosa institució barcelonina. Si he fet aquesta petita introducció és perquè el temporal de llevant del mes passat que va assolir el nostre delta de l'Ebre, i amb ell, una de les zones més devastades va ser l'illa de Buda, on el narrador i dramaturg barceloní va ser convidat per la família Borés el maig de 1946 a una cacera.

En una carta remesa des de Madrid per l'economista Lluç Beltran a l'historiador Lluís Millan, aquell li fa saber i li envia una poesia anomenada *Evocació*, en què Sagarra

descriu uns versos sobre la jornada d'aquell 2 de maig del 46 a l'illa delataica. Vaig tenir interès que Beltran en fes una còpia i, també, me l'enviés, cosa que va fer i que, posteriorment, ja a la Ràpita em va facilitar més dades. A la carta diu que "és una poesia de circumstància i destinada als que van viure la cacera, i és totalment inèdita. El que ignoro és si aquesta poesia ha deixat de ser inèdita i avui la trobem en la seva obra completa. He pensat que seria interessant per als nostres lectors fer una petita referència a dita cacera, avui que l'illa de Buda ha sofert una devastació terrible, com tot el nostre Delta. Lluç Beltran creia que aquesta poesia podia despertar l'interès tant a la Ràpita com a Barcelona. Personalment crec que, a part

de ser una poesia circumstancial, està feta de pressa. Com que aquests nefastos dies s'ha produït la temible llevantada i afegit a la bona amistat entre Sagarra i l'Arbó és bo que els lectors coneguïn algun fragment d'aquests versos:

Vull evocar la rutilant cacera / i uns dies vius que no veuré mai més / en uns paratges d'imprecisa esfera / on administren els germans Borés / amb una gentilesa de primera / la seva qualitat de cacalles.

Nit de concretes meravelles / i d'absoluta honestat / pollastre farcit, succulentes costelles / oh nit de Buda amb milions d'estrelles / sense una gota d'electricitat.

Oh fotges inexpertes / com la primera joventut! / Jo us he vist a milers, manses i ofertes / al perdigó que us ha perdut!

Nit de Buda, millor que en llit de roses

/ saps provocar el son més pregón, / Buda, misteri, becadells al front / i res de noses! / Si no fossin aquestes simples coses / de què em valdria haver vingut al món?

Sagarra i Arbó van mantenir una estima i una admiració mútua en tot allò referent a les seves obres, que es va incrementar quan Arbó va publicar el 1952 la primera edició de la seva biografia de *Verdaguer*. A partir d'aquí l'admiració de Sagarra pe l'escriptor rapitenc va augmentar, ja que la considerava una de les millors biografies que mai s'havien escrites a Catalunya. A les tertúlies que tots dos mantenien a l'Ateneu Barcelonès amb altres escriptors, a l'acabar aquestes, i ja de nit, l'Arbó portava amb el seu cotxe Sagarra fins al seu domicili, però l'Arbó -i

Eduardo Sánchez
Cronista cultural

això ho deia ell- era un mal conductor, i Sagarra, atemorit, li va dir que amb dues vegades ja n'hi havia prou i que preferia agafar un taxi o un autobús.

El temporal de llevant del passat gener m'ha fet recordar l'estada de Josep Maria de Sagarra a l'illa de Buda i la inauguració del curs 61-62 a l'Ateneu, impartint la lliçó inaugural -un magnífic i extraordinari discurs- l'Arbó, dedicat al seu gran amic Sagarra, mort poc abans.